

„Ano, ano, oba jsme v pořádku,“ odpovídal starý pán a mával. *Díkybohu!*

Vzteklému řidiči řekl: „Myslím, že bychom radši měli uvolnit silnici a zajet stranou.“ Všimla si, jak se na chodníku srocují čumilové. „A vyměnit si čísla.“

„To teda zatraceně musíme, do prdele práce,“ reagoval. „Máte pravdu, kurva. Za tohle kurva zaplatíte!“ Kývl ke svému autu a pak na ni ukázal prstem. „Tohle jde na vás!“ Pak vytáhl z kapsy telefon, vyfotil si její espézetku a křečovitě ukázal na parkoviště u řady obchodů na protější straně ulice. „Zajedte támhle,“ přikázal.

Prudce zvedl čepici z chodníku a narazil si ji na hlavu. Když nastupoval do auta, vrhl po ní pohled, který by zaručeně prořízl i ocel.

„Debil,“ ulevila si a sledovala, jak nastartoval sporták, s velkým randálem riskantně přešel na opačnou stranu rušné silnice a pak si málem vyrazil zuby na retardéru u parkoviště.

To má za to. Jasně, byla to její vina, ale ten chlápek se chová jako kretén. Zajela na volné parkovací místo před FedExem a vystoupila, aby obhlédla škody. Měla zrušený přední nárazník, celý popraskaný a zmačkaný, to se opravit nedalo, prasklé světlo a bůhvíco ještě. Jenže porsche dopadlo mnohem hůř, mělo obrovskou prohlubeň na zadku, odřený lak, pomačkanou kapotu.

„No to mě poser, podívejte se na to!“ lamentoval řidič, když obešel auto a jen kroutil hlavou nad zmuchlaným plechem, pokrouceným natolik, že nějakou škvírou dokonce zahlédla motor. „Mám kliku, že to vůbec jede. Motor je vzadu, jestli jste to nevěděla.“

„Ale jo, vím to.“ Pokud mohla soudit, motor nevypadal poškozeně.

„Kde jste se učila řídit?“ obořil se na ni.

Mála v ní bouchly saze, ale jen se napřímila. Neměla v úmyslu mu vyprávět, že se na strýčkově farmě naučila jezdit v jedenácti letech s traktorem po poli a ve třinácti s nákladákem.

Do toho mu nic nebylo. Se značným úsilím se ovládla a držela jazyk za zuby. *Hlavně se s ním nepouštěj do debat. To nemá vůbec cenu. Musíš vyřešit jiné problémy, větší než auták tohohle debila.*

„Pojďme si na sebe vyměnit kontakt,“ navrhla co nejkldnější.

„Ale všechno je vaše vina. To vy jste mi nabořila zadek.“

„Jo, vím!“ zařvala na něj, protože už se neovládla. „Vím, jasný? Byla jsem u toho!“

„Fajn.“ Najednou od ní začal couvat zpátky ke svému autu.

„Ale nemusíte se kvůli tomu chovat jako idiot.“

Prudce se otočil, obličej zkřivený vzteky. „Co jste to řekla?“

„Že se nemusíte chovat jako idiot.“ Už měla toho kreténa plné zuby. „Jo, auto vypadá hrozně. Moje taky, ale co se stalo, stalo se, tak se už chovejme věcně a vyřešme to.“

„Vypadá hrozně? Máte představu, kolik tenhle auták stojí?“

„Jo. Hodně. Ví. Ale když na mě budete rvát, nepomůžete si.“

„Když budete rvát, nepomůžete si,“ zanotoval ironicky.

Polkla další břitkou poznámku, ale odmítla se chytit na jeho udičku, a vyfotila mobilem svou pojistku. Koutkem oka viděla shluk lidí na chodníku. „Pošlu vám to esemeskou. Jaké máte číslo? Jo, a vy mi zase pošlete svou pojistku.“

Se zaťatými zuby jí zdráhavě odrecitoval číslo mobilu a ona si ho zapisovala a nevšímala si zvědavých pohledů z pomalu projíždějících aut. „Jsem Brooke Harmonová.“

„Jim Gustafson. Ale oficiálně James. James Gustafson.“

„Chápu.“

„Fajn. Takže aspoň budete vědět, oč jde, až se vám ozve můj právník.“

„Skvělé. Váš právník se může tím pádem rovnou spojit s tím mým. Což je Neal Harmon.“

Poněkud strnul, zjevně mu to došlo.

Stejně mu to naservírovala polopatě: „Můj manžel.“

Maličko se zamračil, a ona snad na vteřinu pocítila uspokojení, ale nakonec obšťastnila Jima – oficiálně Jamese – chladným úsměvem a poslala mu zprávu. Teprve potom od mobilu